

Els vells bells

Que miren amb tendresa la cursa dels anys, inesgotable, només colpejada per la mort

Vint-i-cinc anys després de la mort de Montserrat Roig (<http://www.catorze.cat/grans/temes/904/25/anys/sense/montserrat/roig>) , com a homenatge i reivindicació d'una autora necessària, recuperem cada setmana un article de l'escriptora, il·lustrat per Cristina Losantos (<http://www.cristinalosantos.com/>) .

Il·lustració: Cristina Losantos

Sí, elogi dels qui han transformat el fet d'envellir en font de bellesa moral. D'en Pau Vila, que volia arribar als cent anys per començar un altre llibre. D'en Leandre Amigó, que parla, amb el llenguatge

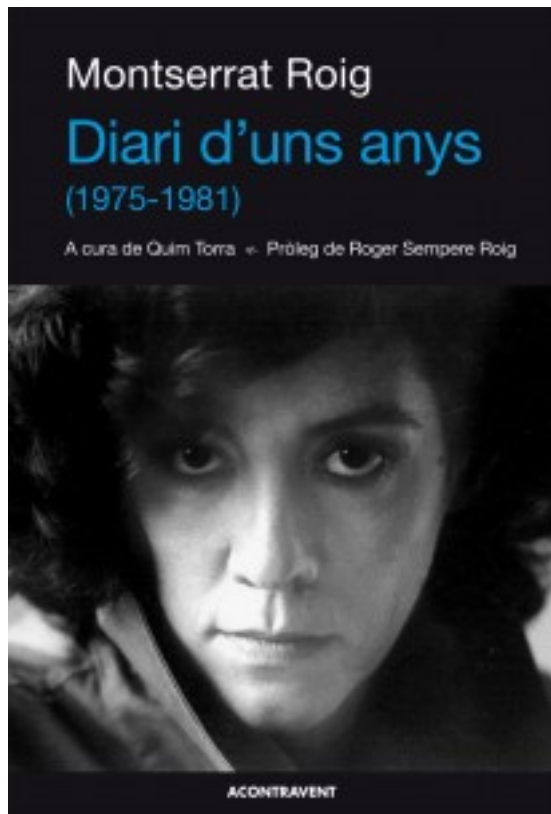
dels joves, de com es deteriora la naturalesa. Del permanent i saludable somriure foteta d'en Rafael Vidiella, que no està de tornada de res... De la inqüestionable bellesa del cap profètic d'en Pere Quart, quan branda el cap en senyal de desacord amb les autoritats.

Elogi dels vells que no donen res per acabat, que no fiscalitzen i que miren amb tendresa la cursa dels anys, inesgotable, només colpejada per la mort. Dels vells que no competeixen amb els joves perquè ja són al marge de tota competició, que somriuen amb escepticisme davant les paranoïques revifalles dels gallets adults. Elogi dels vells que busquen el perquè de la violència dels joves, malgrat ser-ne les principals víctimes. Dels vells que es resisteixen a morir, malgrat que el poder els hagi fet homenatges cordials de comiat, perquè no molestin, perquè no parlin, perquè no diguin la veritat.

Elogi dels vells que se saben marginats i que han fet de la pròpia existència un inacabable llibre obert, font de tot coneixement. Dels vells que temen dir que són covards i fan de la seva covardia un estimulants cant de lluita per a sobreviure. Dels vells que, com en Joan Maragall, es revoltent a morir perquè estimen la vida. Dels vells que retornen suaument a la infància i no temen el ridícul quan se la miren com el paradís perdut de tots els somnis. Dels vells als quals ja no cal dissimular res i es resisteixen a sobreviure com a jubilats morals. Que arriben a la vellesa sense haver passat per la gran estafa de l'edat adulta. Que conserven l'aire sorneguer davant els "adults" que fan paper d'estrassa perquè encara viuen atrapats dins els mecanismes del poder -a la política, a la feina, a casa. Dels vells que saben assaborir cada dia que neix com un nou guany. Dels vells que, com en Carles Riba als darrers anys, no temen confessar la seva feblesa i que es guarden els anys "com ocells perduts", però que, alhora, encara tenen la capacitat de "meravellar-se amb brusc delit".

Elogi dels vells, il·lustres i anònims supervivents dins la mesquinesa quotidiana en un país de merceria. Perquè saben conservar allò que cal conservar. Perquè no et diuen: "Senyoreta, vostè ha de comportar-se de tal manera, vostè ha d'escriure segons tal i tal norma", sinó que et diuen, com en Salvador Espriu: "Preserva't de l'avarícia moral, fes-ne un mur amb la teva sinceritat." Elogi dels vells -i també he volgut dir de les velles- que gosen mostrar totes les arrugues del rostre amb el soterrat orgull d'aquells qui s'ho han guanyat amb l'esforç de la lluita dels anys. Elogi dels vells que viuen, dels vells perillosos perquè desemmascaren la falsedat dels qui són joves, però que ja van néixer amb la mort dins del cos.

Avui, 24-2-1981

Article inclòs en el llibre

Montserrat Roig

Diari d'uns anys (1975-1981) (<http://www.acontravent.cat/llibre.php?id=41>)

© dels articles: hereus de Montserrat Roig

© foto coberta: Pilar Aymerich

© d'aquesta edició: A Contra Vent Editors, 2008

14 pensaments de Montserrat Roig, aquí

(<http://www.catorze.cat/noticia/2320/montserrat/roig/vida/llibres>) .